

Cuprins

1. Instituția de Creștere a Copiilor 38	7
2. În pădure	19
3. Colonia minieră Wasser	31
4. Castelul lui Krunt	45
5. Platforma de corali	57
6. Alchimistul	69
7. Unelele fermecate	79
8. Luna albastră	91

Cosmin Perța

ANISIA

și uneltele fermecate

Cu ilustrații de Andrei Gamart

POLIROM
2021

Aurmat o explozie. De bucurie. Singura persoană din interiorul platformei era un băiețel de vreo doisprezece ani, nimeni altul decât Vladimir, fratele Anisiei. După ce am fost pusă cu grijă într-un acvariu, alături de câțiva peștișori-arlechin destul de gălăgioși, iar Anisia și Vladimir s-au îmbrățișat și s-au pupat, s-au pus la curent cu ce li se întâmplase fiecăruia dintre ei între timp și au plâns, am aflat o sumedenie de noutăți.

Vladimir fusese într-adevăr răpit de zeii oceanului, dar cu alte scopuri decât crezuseră cei din ICC. Și nu, Vladimir nu era magician, ca Anisia. El avea o specializare chiar mai rară. Dacă era adevărat, Vladimir era singurul alchimist de care se știa în ultimii cinci sute de ani.

Povestea era simplă. Platforma fusese construită de zeii mării pentru a curăța oceanul de toate deșeurile pe care oamenii le aruncau în el și pentru a salva viața vietăților marine. Și, cu toate că funcționa și automat, platforma nu putea fi activată decât cu ajutorul unui alchimist. Erau lucruri pe care nici măcar zeii nu le puteau face, iar formulele corecte care să transforme o materie în alta nu puteau fi calculate și stabilite decât de un alchimist pursânge.

De asta platforma, deși creată cu zeci de ani în urmă, de apucaseră coralii să se depună pe ea, a rămas nefolosită până când zeii au simțit în

plasa energetică a universului o fluctuație care anunța nașterea unui alchimist. A urmat căutarea lui vreme de câțiva ani, până i-au depistat amprenta energetică la Instituția de Creștere a Copiilor 38, apoi educarea ca alchimist pentru descătușarea potențialului.

În interior, platforma arăta ca un superlaborator secret, de chimist. Tuburi și conducte de sticlă prin care circulau lichide colorate și sute de eprubete, pahare Berzelius și alte recipiente cu reacții și mostre, plus un panou de comandă digital de la pupitrul căruia Vladimir adapta reacțiile chimice în funcție de compoziția materiei pe care o recicla de pe fundul oceanului. Da, vârtejurile acelea de fapt nu aruncau plastic în ocean, ci îl culegeau, ca niște aspiratoare imense, iar în interiorul platformei, datorită magiei științifice a lui Vladimir, tot plasticul și reziduurile de ulei, petrol și alți poluanți erau transformate în apă curată, salină, pe care platforma o scotea prin partea din spate, folosind-o ca mijloc de propulsie.

— Uau! Asta înseamnă că oceanul poate fi curățat, a spus Anisia.

— Da, a zis Vladimir, dar chiar și așa, o să dureze ani buni până când reușim să trecem cu platforma prin tot oceanul, iar în timpul ăsta peștii o să moară în continuare din cauza poluării. Și mai e ceva, a continuat Vladimir. Capacitatea de reciclare a platformei e limitată. Dacă într-un an se aruncă în ocean mai multe deșeuri decât poate recicla platforma, n-o să terminăm niciodată.

— Da, a spus Anisia. Dar nu se pot face mai multe platforme?

— Platforma asta nu e construită mecanic, i-a răspuns Vladimir. Ai simțit și tu că e o construcție magică.

— Da, am simțit o barieră magică foarte puternică, a încuviințat Anisia.

— Ea a fost construită cu niște unelte fermecate de către zeii oceanului. Bănuiesc că, dacă ar fi putut face mai multe, ar fi făcut, a continuat Vladimir.

— Am putea să-i întrebăm? s-a arătat Anisia curioasă.

— Am putea, a zis Vladimir gânditor, dar nu știu unde sunt. De când am plecat de la Instituția de Creștere a Copiilor, am fost adus direct aici. Aici am trăit, aici am învățat, aici e totul pentru mine acum, iar ei veneau deseori în vizită. Însă de când am început să curăț oceanul nu au mai apărut.

— Trebuie să-i găsim! a spus Anisia cu hotărâre.

— Eu nu pot respira sub apă ca tine, așa că nu pot pleca de aici, a spus Vladimir supărat.

— O să-i găsim noi atunci, nu, Johanna? a zis Anisia. Iar pe tine te scot de-aici când terminăm.

— Nu știu ce să zic, s-a codit Vladimir. Nu aș vrea să-i supărăm. Și apoi, de-abia ne-am reîntâlnit. Hai să mâncăm ceva înainte.

Cât ei mâncau un file de cod cu alge la abur, mi-am folosit aptitudinile de logiciană și mi-a venit o idee:

— Anisia, dacă tot mergem în ceea ce ar putea fi o misiune sinucigașă, adică să îi hăituim pe

zeii oceanului, poate că ar trebui să ne gândim foarte bine ce îi întrebăm.

— Ce vrei să zici? și-a ridicat Anisia nasul din farfurie.

— Vreau să zic că Vladimir are dreptate: dacă plasticul e deversat în continuare în ocean, nici o platformă, nici două, nici trei nu îi vor face față. Soluția ar fi să mergem la sursă.

Anisia i-a spus lui Vladimir ce ziceam.

— Adică?! a întrebat el.

— Adică, dacă s-ar mai putea face o platformă, poate ar fi bine să se ocupe nu tot de ocean, ci de suprafață. Dacă poluarea este redusă la suprafață, automat și cantitatea care ajunge în ocean o să fie mai mică. E logic.

— Aaaa! a făcut Anisia după ce a înțeles. E o idee minunată!

— Doar să se poată, a spus Vladimir circumspect.

— O să vedem. Prima dată să îi găsim pe zeii aceștia ai oceanului. Sunt urâți? l-a întrebat Anisia pe Vladimir.